

Kaj/TSA

Muistutus Anmärkning

Helsingin Kaupunginhallitus
Kaupunginkanslia
Kirjaamo
PL 1
Pohjoisesplanadi 11-13
00099 Helsingin kaupunki

Khs dnro	2005-1535/523
Stn dnr	
Saap./Anl.	29-08-2005
	KY

Läh.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

MUISTUTUS / Asemakaavaehdotus, Myllypuron puukyläalue, Myllypuron metsäalue

Pyydän saada tietoa päätöksestä, kirjallisen vastauksen ja ilmoituksen asemakaavaehdotuksen hyväksymisestä osoitteella: XXX

15.8.2005, Helsinki, Myllypuro

MYLLYPURON METSÄ ON YHTEINEN OLOHUONEEMME

Olisi tärkeää tuoda muutamia seikkoja esiin Myllypuron metsän suojelemisen takaamiseksi: Kansalaisten yhdenvertaisuusperiaate kärsii, mikäli asemakaavaehdotukseen visioitu puutalohanke Myllypuron kaupunkimetsään toteutuu.

Kansalaisten yhdenvertaisuusperiaatetta tarkastelemalla olisi eettisesti oikein asettua tukemaan kaupunkilaisten yhteisiä luonto- ja virkistysalueita. Tällä hetkellä jokaisella Myllypurossa liikkuvalla, Myllypuron asukkaalla tai helsinkiläiseen luontoon tutustuvalla koti- tai ulkomaanmatkailijalla on mahdollisuus ulkoiluun ja virkistykseen lähimetsässä, jokamiehen oikeudella. Tallella on vielä kaunis ja laaja metsäkokonaisuus. Nyt tarvittaisiin malttia ja pitkäjänteistä, ekologisesti kestäväää ajattelua päätöksenteossa, jotta ei tehtäisi peruuttamatonta tuhoa alueen metsäluonnossa.

Helsingin kaupunki myös Viheraluesuunnitelmassaan osallistuu alueen luonnon hoitoon. Viheralueiden ylläpito ja niiden riittävän laajan esiintyvyyden varmistaminen Myllypurossa aiotaan kuitenkin kerralla lennättää ulos ikkunasta Kaupunkisuunnittelulautakunnan päätöksellä. Nähtävästi yhtäällä Helsingin Kaupunki satsaa varoja, kiitettävää kyllä, viheraluesuunnitteluun ja toisaalla Myllypuron metsäänkin vaikuttavaa asemakaavaa valmistellaan ekologisesti kestävämmillä rajuilla, ympäristöön tuhoisasti puuttuvilla toimilla ja vaatimuksilla. Sen seurauksena Myllypurossa alueen tärkein luonnonarvo, aito metsä, kokonaisuutena pirstoutuisi. Viheraluesuunnittelijat vaikuttaisivat jäävän tärkeine työpanoksineen kaavaehdotuksen tuomien muutosten kumileimasimeksi. (Onko kaupungin sisäisten toimintojen suunnittelussa riittävästi koherenssia, jos tällaista tapahtuu?)

Vaikka viheraluesuunnittelua kuinka tehtäisiin, vain pienimuotoisia luonnon suojelutoimia voidaan toteuttaa, jos kaavamenettely nakertaa viheralueita eikä metsän säilymisestä kokonaisuutena

asuinalueellamme ole mitään takeita. Kaupunkisuunnittelulautakunnan tekemien päätösten seurauksena metsä tuhoutuu. Toivottavasti näin ei käy! Jos puukylähankkeen suunnittelua jatketaan nykyisen kaltaisena, tarvitaan samalla ohimennen iäkkäät, korvaamattoman upeat metsät. **On aika puuttua asiaan viimeistään nyt. Suunnitelma on vasta suunnitelma, ei vielä lopullisesti toteutunut ympäristökatastrofi.**

Puukylä tuhoaa yhteisöllistä kaupunkitilaa: kaikille tarkoitettua metsää. Miksi nykyisten asukkaiden tulisi tyytyä luopumaan kauniista ympäristöstä? Yhteinen metsä ollaan muutta mutkitta privatisoimassa pihamaiksi kaavamuuoksella! Voidaanko puutalohankkeen suunnittelussa puhua hyvästä yhdyskuntasuunnittelusta, mikäli seurauksena on mm. sosiaalista, osaan nykyisistä Myllypuron asukkaista leimaavasti kohdistuvaa, väestöpoliittista syrjintää ja lähiluonnon laajoja menetyksiä? Tulisi huomioida metsän aikakerrostumat, kallioiden ikä, puusto, ekologia, polut, **metsän kokonaisuuteen kajoamatta.** Metsän nykyiset myönteiset terveysvaikutukset ja iloa tuottava jokapäiväinen läsnäolo arjessa, puoltavat hienon kaupunkimetsän säästämistä ja virallista perustamista, **pysyvästi, alueelle.**

Olen ollut jo aiemmin ja viimeksi keväällä 2005 yhteydessä kaavoitusta valmisteleviin ja puukylähanketta suunnitelleisiin arkkitehteihin keskustelemalla metsän suojelun tärkeydestä ja tuonut esiin, kuinka tärkeä meille täällä alueella asuville metsä on. Myös lähiöarkkitehdille on viestitetty metsän tärkeästä merkityksestä.

Olisihan mahdollista siirtyä kansainvälisestikin arvostettuun asukaslähtöiseen ja vuorovaikutteiseen suunnitteluun ja toimintakulttuuriin. Mielestäni sellainen ei ole vielä aidosti toteutunut. Ei ole riittävästi huomioitu jo aiemmin tehtyjä lukuisia hätähuutoja alueen metsän puolesta, eikä mm. taiteilijakylän asukasyhdistyksen tekemiä kommentteja. Kommentit on tehty ajoissa ja perustelut esittäen. (Ensimmäiset kirjoitukset aiheesta on tehty taiteilijakylästäkin jo vuonna 1973!). Olemme aktiivisesti asukkaiden ja naapureiden kanssa reagoineet asemakaavaehdotukseen viime vuosien muistutusmenettelyn mahdollistamissa puitteissa ja perustuslain takaaman sanavapauden turvin ja osaltamme osallistuneet kansalaiskeskusteluun ja asukasmielipiteen esille tuomiseen.

Kaavaehdotuksen valmisteluprosessissa ei ole todellisuudessa toteutunut vuorovaikutteisuus tavalla, mitä voisi kutsua *riittäväksi aidoksi* vuorovaikutusprosessiksi. Tuntuu, etten ainakaan itse ole tullut kuulluksi riittävästi alueella asuvana ja työtä tekevänä, siis osallisena par excellence. Puukyläalueen sijoittaminen metsän hienoimpaan ytimeen ei ole tyydyttävä ratkaisu. Ainakaan metsän suojelua kannattavaa kantaani koskien, en ole saanut takeita siitä, että metsäalue säilyy. Muunlainen puhe ja mielikuvamaalailu alueen imagolla vaikuttaa kosmeettiselta. Metsä aiotaan käytännössä kaataa. Sitäkö haluttaisiin kutsuttavan korkeatasoiseksi kaupunkisuunnitteluksi?

Huolimatta useista muistutuksista, osallistumisista jopa kaupunkisuunnittelulautakunnan jäsenten kanssa käytyihin keskusteluihin ym, ja mm. radiossa ja lehdistössä tapahtuneista voimakkaista metsän suojelua puoltavista asukasmielipiteiden ilmauksista, lukuisien metsän suojelua puoltavien kansalaisadressin nimikirjoitusten valtavasta määrästä huolimatta! - **kaavaehdotusta ollaan hyväksyttämässä – aivan riittämättömästi ja liian pikaisin päätelmin, tarkistamatta tarpeeksi perusteellisesti ja laajasti erilaisia oikeusvaikutuksia osallisiin nähden.**

Ilmeisen voimakkaaksi nousseesta, metsän tuhoamista vastustavasta kansalaismielipiteestä välittämättä, Kaupunkisuunnittelulautakunta jyräsi onnettoman päätöksensä läpi Myllypuron metsän tulevaisuuden osalta. Osa lautakunnan jäsenistä onneksi vastusti metsän tuhoamista äänestyksessä.

Jatkossa päätöksentekijöiden tulee kantaa ympäristönsuojelullinen ja kulttuurinen vastuunsa paremmin. Katson, että kaavaehdotus ei täytä viheralueiden ja virkistysalueiden riittävyyden osalta sisältövaatimuksia ja näin ollen on perusteltua vaatia, että kaavaehdotusta ei voida hyväksyä. Ilman tarkempia jatkotutkimuksia oikeudellisten sisältövaatimusten toteutumisen riittävydestä asukasmielipiteen todellisuudessa voidaan katsoa sivuutetun ja vuorovaikutuksen olleen vain näennäistä tai kenties mahdollisesti muodollisesti toteutunutta 'lain kirjaimeen' pitäytyvää, mutta ei ainakaan riittävän laajasti 'lain henkeen' perustuvaa aitoa ja kunnioittavaa kansalaisyhteiskunnan toteutumista asukkaat riittävästi huomioivalla tavalla. Metsän tuhoaminen nyt kerta kaikkiaan vaikuttaa haitallisesti ja sillä on merkitystä.

Kaavaehdotuksen hyväksyminen merkitsisi omalla kohdallani työskentelyolojeni merkittävää huononemista, sillä taiteilijan työssäni jo nyt meneillään oleva kauhistuttava kaavoitushanke on häirinnyt työskentelyäni, työrauhaani sekä arkielämäni ja asumisviihtyvyyttä. Voi kysyä, missä määrin luovan työn ja inspiroivan työympäristön edellytykset toteutuvat, jos räjäyttelytyöt, kallioiden ja metsän tuhoaminen ja rakentamisesta aiheutuva melu ja mielihaha haittaavat jatkuvasti taiteelliseen työskentelyyn keskittymistä tulevina työvuosina? Taiteilija-ateljeeni sijainti Myllypurossa on ihana juuri metsän takia, nyt pelkään menettäväni suuren osan minulle tärkeää lähiluontoa. Joudun harkitsemaan, asunko tulevaisuudessa Helsingissä, vai muutanko muualle, maalle tai osittain esimerkiksi Pariisiin. Työskentelyedellytykseni voisivat olla paremmat, jos yhdistäisin Pariisin ja suomalaisen maaseudun laajojen metsien edut. Toisaalta pidän 'stadista', kotikaupunkinani. Soisin, että Helsingin merellinen ja metsänkin läsnäolo kaupungin alueella, siis poeettisuus säilyy (lue: nimenomaan luonto!)

Osallistuin Talaskankaan metsän suojeluun 1990-luvun taitteessa. Tiedän, mistä puhun. Talaskangas suojeltiin lopulta Eduskunnan päätöksellä. Tein aiheesta lopputyöni Taideteolliseen Korkeakouluun ympäristötaiteen tematiikkaan liittyen. Olen myös asunut ja opiskellut kuvataiteilijaksi Pariisissa ja työskennellyt siellä. Voin vakuuttaa, että myös Pariisissa osataan arvostaa myllypurolaista metsäluontoa! Pariisilainen, ranskalainen taiteilijakollegani valokuvasi ja toteutti erään teoksensa vierailullaan Suomeen v.1999, Myllypuron metsässä. Hän ihastui ikihyviksi metsäämme - eikä ollut uskoa silmiään, kun näki, että ateljeeni ovelta aukeaa heti tällainen luonnonhelma – Helsingissä, Suomen pääkaupungissa. Pisteet kotiin siis. Tunsin aitoa ja vilpitöntä iloa siitä, että suomalainen kulttuuri ja luontosuhde sai näin jälleen kerran myönteistä PR:ää ulkomailla, ja miksi? Siksi, että ateljeemme sijaitsee hienosti metsän katveessa niin, että **metsä on säästynyt** – eikä kuten puukylän toteutuessa tapahtuisi, vain pieniä plänttejä luontosaaarekkeitä tarjoten, *metsän hävitessä*.

Nykyään ympäristökasvatuksesta, ympäristötaiteesta ja yhteiskunnallisen vaikuttamisen prosesseista on saatavilla tuoretta sekä taidehistoriallista että mm. yhteiskuntatieteellistä tutkimusmateriaalia. Viime kuukausina myös Helsingin Sanomissa on yleisön osastossa käyty tärkeää arvokeskustelua kaavoituksesta ja viheralueiden merkityksestä, keskustelun ulotuttua valtakunnallisestikin laajempiin kysymyksiin luonnonsuojelusta ja ympäristövaikutuksista kaupunkisuunnittelussa ja ympäristöalojen tutkimuksessa. Myllypuron metsän tilanne on pompannut laajemminkin päivänvaloon - se ollaan huomattu mediassa tärkeäksi aiheeksi! Myllypuron metsä on kirvoittanut koko kesän ajan näitä kirjoituksia HS:ssa ja monissa niistä tulee esiin luontoarvojen ja viheralueiden kiistaton myönteinen merkitys pääkaupunkiseudun asukkaille. Helsingissä arvostetaan luontoa, sitä ei monen mielestä edelleenkään haluta uhrata tehorakentamisen paineisiin liian hätiköidysti.

Tulevilla sukupolvilakin on oikeus kaupunkiluontoon. Myllypuron metsään puututaan alueen asemakaavaehdotuksessa liian järeillä ympäristömuutoksilla. Se karkeasti laiminlyö alueen nykyisten asukkaiden oikeuksia lähiluontoon. Luontoa tuhoava, käytännössä toteutuessaan valitettavasti liian piittaamaton suunnitteluote rapauttaa kestävän kehityksen vaatimia ympäristökasvatuksellisia tavoitteita laajemminkin. Vaikuttaa sievistelevältä puhua enää metsästä suunnittelun yhteydessä, jos pientaloalue sen käytännössä toteutuessaan hävittää.

Ympäristökysymykset ovat ehdottomasti yksi keskeisimmistä ja kiinnostavimmista aihepiireistä tulevaisuudessa ja näin ollen voi todeta, että se taiteellinen asiantuntemus, mikä myös Myllypuron taiteilijakylästä suomalaisen, kansainvälisenkin taidekentän alueen asiantuntijoina on ollut Kaupunkisuunnittelulautakunnan ja asemakaavaa valmistelleiden tahojen käytettävissä, on valtakunnallisesti merkittävän tason taideasiantuntemusta. Olemme tarjonneet näkemyksillämme asiantuntijalausuntoja kulttuurielämän vaikuttajina. Täällä Myllypuron metsän reunassa taiteilija-asukasjoukko perheineen elää ja on vaikuttanut suomalaisessa yhteiskunnassa ja kansainvälisessä taidekentässä omalla työpanoksellaan, ministeriötasolla asiantuntijalausuntoja antaen, tekemällä kuvataidetta, musiikkia, kirjallisuutta ja on näyttelytoiminnallaan jatkuvasti esillä maamme kulttuurielämässä tai edustamalla Suomea taiteilijoina ulkomailla. Taiteilijakylän asukkaista moni on tuonut moneen otteeseen esiin Kaupunkisuunnitteluvirastolle ja -lautakunnallekin metsän suojelua puoltavia perusteluja. Aiheeseen löytyy 30 vuoden perspektiivi taiteilijakylän perustajajäsenistä.

Kulttuurin ja luonnon vuorovaikutus on keskeisiä identiteettimme rakentumisen ulottuvuuksia. Kaupungin luontokohteiden avulla kehittyä myös kaupunkiluonnon tiedostaminen, historiallisen tajun kulttuurinen ylläpito laajasti tulevaisuuteen ulottuen, maassa, missä kulttuurin ja luonnon vuorovaikutus on keskeisiä identiteetin rakentumisen ulottuvuuksia. Taiteen ja kulttuurin, asumisen ja sivistyksen tasapainoinen suhde voisi myönteisesti toteutua. Ihmisten ja luonnon rauhanomainen rinnakkainelo olisi mahdollista toteuttaa myös kaupunkisuunnittelussa. Helsinkiläisten kannattaa todella tuoda esiin arvostamiensa luontoalueiden merkitys. Jollei niin tapahdu, monet nykyisin kaupunkimme upeat luonnonalueet ovat vaarassa hävitä. Helsinkiläisenä taiteilijana toivon, että luontoarvot kaupungissamme taataan yhteisten viheralueiden laajoina suojeluina ja virkistyskäyttö olisi kaikille avointa, yhteisöllistä. Siten tuettaisiin myös kaikkien hyvinvointia. Luontoarvot pääkaupungissamme tunnustettaneen jo laajasti kiistatta kansainvälisesti arvostetuksi valttikortiksemme.

Toivottavasti kaupunkisuunnittelussa ei jatketa luontoarvot ohittavaa ja asukasmielipiteestä näinkin piittaamatonta linjaa. En usko sen olevan tulevaisuudessa viisas tie. Kansalaisyhteiskunnan kannalta hengittävä ja toistakin osapuolta kuuleva ja arvostava ote lienee se parempi menettelytapa. Sellainen on aidosti innostavaa ja silloin myös asukkaat kokevat iloa osallisuudestaan. Meillä on varaa olla mukana rakentamassa yhä laajenevaa ja poliittisesti avointa demokratiakäsitystä ja monimuotoista demokratiaprosesseja edistävää kaupunkisuunnittelua. Silloin kaikki voittavat: Niin metsät, merenrannat, puistoalueet kuin kaupunkimme asukkaat!

Kunnioitavasti,

XXX ,

XXXXXXXXXXXXX, kuvataiteilija,

Diplôme Supérieur d'Art Plastique, Taiteen maisteri,

Myllypuro, Helsinki